

ΣΩΜΑ ΔΑΝΕΙΚΟ

Στις Τασούλα και Άννα Λαμπρινάκου

ΕΒΡΕΧΕ ΜΑΖΙ μ' έναν ξερό αέρα που η βροχή δεν μπορούσε να τον μαλακώσει. Τα φύλλα στέγνωσαν αμέσως, έτριζαν κάτω απ' τα πόδια του, ενώ τα χαμηλά κλαριά των θάμνων τού μπάτσιζαν το πρόσωπο καθώς περπατούσε σκυφτός. Αφέγγαρος ο ουρανός, τον στρίμωνε σ' ένα σκοτάδι υγρό και ξερό ταυτόχρονα. Ανασηκώθηκε από την τετράποδη στάση του. Κάπου κάπου τα πόδια του βυθίζονταν σε λακκούβες γεμάτες νερό και μετά πάγωναν και έτσουναν.

Είδε ένα φωςάκι από μακριά να θαμποφέγγει, σήκωσε το κορμί του κι έτρεξε προς τα κει.

Χτύπησε δισταχτικά αλλά η πόρτα άνοιξε αμέσως, θαρρείς και κάποιος ήταν από πίσω της και τον περίμενε.

Ένας άντρας ξερακιανός, με βαθουλωμένα αιχμηρά μάτια τον κοίταξε από πάνω ως κάτω κι ύστερα τον τράβηξε απ' τον ώμο μέσα στο σπίτι.

Κωλόκαιρος, είπε, πέρασες εύκολα; Σίγουρα δε σε πήρανε χαμπάρι;

Α μπα, είπε ο νεαρός στον άντρα, θαρρείς και γνωρίζονταν χρόνια.

Ξέρεις τι μπορώ να σου δώσω, έτσι δεν είναι; Είσαι σύμφωνος; Γιατί μετά δεν έχει πισωγυρίσματα. Δε θα με ξαναδείς, κι αυτό που θα κάνεις δεν έχει πίσω πόρτα. Τα ξέρεις αυτά, έτσι;

Τα ξέρω, είπε ο νεαρός. Δε γίνεται αλλιώς, θέλω δε θέλω αυτά είναι κι αυτά θα κάνω.

Ωραία, πεινάς; Χωρίς να περιμένει απάντηση, του 'βαλε πάνω στο τραπέζι μια πιατέλα με βοδινό και καυτερές πιπεριές. Τον παρακολουθούσε αμίλητος να τρώει.

Κάποτε σταματούσε το φαγητό με το πιρούνι μετέωρο, ενώ το σώμα του τρεμούλιαζε με μικρούς σπασμούς και τα μάτια του κοίταζαν απλανή το κενό. Ύστερα το τρεμούλιασμα υποχωρούσε και το πιρούνι έμπαινε στο στόμα του.

Τώρα πάνε να πλαγιάσεις στο πατάρι, σου 'χω στρώσει, και τσιμουδιά, κοιμήσου και το πρωί θα σε πάω και μετά θα στείλω τα χρήματα στους δικούς σου.

Ήταν γυμνός κάτω από μια κίτρινη πελώρια λάμπα. Οι ακτινογραφίες, το καρδιογράφημα, οι υπέρηχοι είχαν γίνει, τα αποτελέσματα από το αίμα είχαν βγει καθαρά. Όλα σωστά. Του έβαλαν την ένεση με τη νάρκωση, ολική, για σιγουριά.

Ήταν ωραίο παλικάρι, η ομορφιά του έλαμπε, τα στήθη ελαφρώς φουσκωμένα, τα πόδια, γεμάτα μυς, φαίνονταν ευλύγιστα, το φύλο του ξεπρόβαλλε ρόδινο μέσα από την καστανή σγουρή φωλιά του.

Τον γύρισαν μπρούμυτα, οι γλουτοί του σφιχτοί, λείοι, οι

ΣΩΜΑ ΔΑΝΕΙΚΟ

πλάτες απλωμένες, αδύνατες αλλά σκληρές, τα μπράτσα χάλκινα κάτω απ' το κίτρινο φως.

Κρίμα, είναι ωραίο παλικάρι, είπαν.

Του πήραν τα νεφρά, το συκώτι, τους κερατοειδείς, το ήπαρ και τέλος την καρδιά. Τα βάλανε στον πάγο. Η συμφωνία ήταν μόνο για ένα νεφρό, όμως...

Το στόμα του είχε στραβώσει ελαφρώς κι ήταν γεμάτο σάλια.

Κοίτα, οι κόγχες του έχουν δάκρυα, είπε ο ένας.

Δεν μπήκαν στον κόπο ούτε να τον κλείσουν.

Το σφαγμένο σώμα το πέταξαν στο φαράγγι που χώριζε την πατρίδα του από την ξενιτιά.

Έβρεχε σιγανά, ο ξερός αέρας έφερε τα βρεγμένα φύλλα και σκέπασε τ' απομεινάρια του κορμιού του, όμως τα πεινασμένα ζώα μύρισαν το φρέσκο αίμα, τη ζεστή ακόμα σάρκα, και τον αποτελείωσαν.

Τα ματωμένα κόκαλα τα έπλυνε σιγά σιγά η βροχή, όπως το κρασί της ανακομιδής. Άδεια από μεδούλι, αναστέναζαν σαν αυλοί καθώς τα διαπερνούσε, μοιρολόι, ο αέρας.

Κάπου, πάνω σ' ένα πρόσωπο, τα μάτια του κοίταζαν με αποστροφή τον κόσμο που δε χόρτασαν. Και σ' ένα άλλο σώμα η καρδιά του χτυπούσε τρομαγμένη μόλις κάποιον χέρι το άγγιζε.